

— Чудно ми е какъ той не разбра, че за тебе трѣбва общество, трѣбва комфортъ, трѣбва животъ! Хубавото цвѣте цѣфти само въ най хубавитѣ градини.

Дѣла. (Сконфузена отъ думитѣ на Тепавски се изчервява и мълчи).

Тепавски. Моята строга прѣдѣнеа на твоитѣ качества, нѣкакъ.

Дѣла. (Едва го погледва още румѣна.) Не, но. . .

Тепавски. Дѣла, не считай моитѣ думи за ласкателство. Това сж думитѣ на оня Жоржъ, който още като юношъ те задираше изъ улицитѣ и е запазилъ всичкия възторгъ на душата си къмъ хубавото сърце, както те наричахъ тогава.

Дѣла. (Въ споменъ, го погледва съ унесенъ погледъ.) Ония чудни юношески дни! Ония блѣнувани лунни ноци!

Тепавски. (Приближава я и хваща ржката ѝ.) Дѣла, азъ съмъ все оня юношъ. Молта душа е все тъй пламенна и буйна. Ето азъ цѣла ноцъ не съмъ мигвалъ: очаквайки свѣтлия день, да те върна изъ двора, да срѣцна погледа на очитѣ, които само обайватъ.

Дѣла. (Увлечена, хваща двѣтѣ му ржи.) Жоржъ, Жоржъ! Какво става съ мене! (Стискайки се о него.) Ахъ, Жоржъ! Азъ те обичамъ, обичамъ до себеотричанне и немога да се прикривамъ.

Тепавски. (Гладейки косата ѝ.) Любовта не бива да мълчи. Тя е като слънцето: колкото небето по ясно става — лжчитѣ му по-силно грѣятъ.

Дѣла. А дали насъ не застрашаватъ облаци!

Тепавски. Та ний не сме дѣца, Дѣла! Ний трѣбва да бъдемъ. . . но нека оставимъ това (прѣгърналъ я). Душата ми е тъй плѣнена.